

V Bruselu dne 20.7.2016
COM(2016) 505 final

**SDĚLENÍ KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU, RADĚ A VNITROSTÁTNÍM
PARLAMENTŮM**

**o návrhu směrnice, kterou se mění směrnice o vysílání pracovníků, s ohledem na zásadu
subsidiarity, v souladu s protokolem č. 2**

1. ÚVOD

Komise se ve svých politických směrech¹ zavázala podporovat lepší a spravedlivější vnitřní trh. V zájmu plné zaměstnanosti a společenského pokroku vytvořila Unie vnitřní trh založený na vysoce konkurenceschopném sociálně tržním hospodářství a zajišťuje jeho fungování.

V této souvislosti a v souladu s pracovním programem Komise na rok 2016 přijala Komise dne 8. března 2016 návrh² na cílený přezkum směrnice 96/71/ES o vysílání pracovníků³. Důvody pro opatření a pro rozhodnutí o politice uvedené v návrhu jsou rozvinuty v důvodové zprávě, bodech odůvodnění navržené směrnice a ve zprávě o posouzení dopadů⁴, která je průvodním dokumentem návrhu.

Cílem návrhu je v podstatě zajistit, aby se volný pohyb služeb v Unii uplatňoval za podmínek, které zaručují rovné podmínky pro podniky a dodržování práv pracovníků. Dvacet let po přijetí směrnice 96/71/ES dospěla Komise k závěru, že tato směrnice již nezajišťuje uvedené podmínky, a to s ohledem na nynější ekonomické a sociální podmínky v členských státech. Komise proto předložila návrh legislativního opatření. Cílem návrhu Komise je řešit konkrétní problémy, jež jsou předmětem omezeného počtu cílených změn směrnice 96/71/ES.

Protokol č. 2 o používání zásad subsidiarity a proporcionality, připojený ke Smlouvám, umožňuje vnitrostátním parlamentům vydávat odůvodněná stanoviska, pokud soudí, že legislativní návrh není v souladu se zásadou subsidiarity⁵. Jestliže odůvodněná stanoviska vydaná vnitrostátními parlamenty představují nejméně jednu třetinu všech hlasů, které jsou jim přiděleny⁶, musí Komise návrh přezkoumat. Na základě takového přezkoumání může Komise rozhodnout, že návrh zachová, změní, nebo jej stáhne, a své rozhodnutí musí odůvodnit.

Ve lhůtě stanovené v článku 6 protokolu č. 2 zaslalo 14 komor vnitrostátních parlamentů Komisi odůvodněná stanoviska, v nichž se uvádí, že návrh Komise předložený dne 8. března 2016 není v souladu se zásadou subsidiarity, a tak zahájilo postup stanovený v čl. 7 odst. 2 uvedeného protokolu. Účelem tohoto sdělení je reagovat na tyto obavy, co se týče zásady subsidiarity.

V této souvislosti by Komise chtěla připomenout, že posílení vztahů a vytvoření nového partnerství s vnitrostátními parlamenty jako způsob přiblížení Unie k jejím občanům je

---

¹ http://ec.europa.eu/priorities/docs/pg_cs.pdf

² Dokument COM(2016) 128 final, <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/PDF/?uri=CELEX:52016PC0128&qid=1459769597959&from=CS>.

³ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb, Úř. věst. L 18, 21.1.1997, s. 1.

⁴ Dokument SWD(2016) 52 final.

⁵ Na vydání odůvodněného stanoviska k návrhu legislativního aktu mají vnitrostátní parlamenty osm týdnů ode dne postoupení návrhu legislativního aktu v úředních jazycích Unie.

⁶ Každý vnitrostátní parlament má dva hlasy. V dvoukomorovém parlamentním systému má každá komora jeden hlas.

jednou z jejích priorit⁷. Komise přikládá velký význam prohloubení svých znalostí o jednotlivých zemích a budování vzájemného porozumění a účinných komunikačních kanálů mezi úrovní členských států a evropskou úrovní⁸.

2. POSTUP

Postup podle čl. 7 odst. 2 protokolu č. 2 se soustřeďuje výlučně na zásadu subsidiarity, jak je vymezena v čl. 5 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii (SEU)⁹. Vnitrostátní parlamenty tudíž v odůvodněných stanoviscích ve smyslu článku 6 protokolu č. 2 musí uvést, proč soudí, že návrh legislativního aktu není v souladu s uvedenou zásadou.

Ve lhůtě stanovené v článku 6 protokolu č. 2 vydalo 18 komor vnitrostátních parlamentů jedenácti členských států odůvodněné stanovisko, a tak zahájily postup stanovený v čl. 7 odst. 2 protokolu č. 2. Jde o tyto komory (v závorkách je počet hlasů): rumunská Poslanecká sněmovna (1), rumunský Senát (1), česká Poslanecká sněmovna (1), český Senát (1), polský Sejm (1), polský Senát (1), Seimas Litevské republiky (2), dánský parlament (2), chorvatský parlament (2), lotyšský Saeima (2), bulharské Národní shromáždění (2), maďarské Národní shromáždění (2), estonský parlament (2) a Národní rada Slovenské republiky (2). Tato odůvodněná stanoviska představují 22 hlasů¹⁰.

Kromě toho šest vnitrostátních parlamentů (španělský Cortes Generales, italská Camera dei Deputati, portugalská Assembleia da República, Dolní sněmovna Spojeného království, francouzský Sénat a italský Senato della Repubblica) zaslalo stanoviska v rámci politického dialogu a převážně soudí, že návrh je slučitelný se zásadou subsidiarity.

Komise veřejně potvrdila zahájení postupu stanoveného v čl. 7 odst. 2 dne 11. května 2016, den poté, co uplynula lhůta stanovená v článku 6 protokolu č. 2.

V souladu se svým závazkem zajistit, aby měly vnitrostátní parlamenty velké slovo v evropském rozhodovacím procesu, Komise odůvodněná stanoviska pečlivě analyzovala. Než vyvodila závěry, o vznesených otázkách komunikovala přímo s vnitrostátními parlamenty, a to zejména na zasedáních Konference výborů pro evropské záležitosti (COSAC) dne 13. června 2016, kdy se uskutečnila předběžná výměna názorů se

---

⁷ Politické směry Komise, bod 10 „Unie demokratické změny“, poslední odstavec: „*Přikládám velký význam vztahu s národními parlamenty, zejména pokud jde o prosazování zásady subsidiarity. Budu zkoumat, jak zlepšit interakci s národními parlamenty, aby se Evropská unie přiblížila občanům.*“

⁸ V pověřovacích dopisech adresovaných všem členům Komise její předseda uvedl: „*Chci, aby se všichni komisaři zasazovali za nové partnerství s národními parlamenty: zaslouží si zvláštní pozornost a chci, aby (...) důležité návrhy nebo iniciativy v národních parlamentech předkládali a vysvětlovali členové Komise. To by nám mělo umožnit prohloubit znalost o jednotlivých zemích v rámci naší instituce a budovat vzájemné porozumění a účinné komunikační kanály mezi úrovní členských států a evropskou úrovní.*“

⁹ Čl. 5 odst. 3 SEU: „*Podle zásady subsidiarity jedná Unie v oblastech, které nespádají do její výlučné pravomoci, pouze tehdy a do té míry, pokud cílů zamýšlené činnosti nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy na úrovni ústřední, regionální či místní, ale spíše jich, z důvodu jejího rozsahu či účinků, může být lépe dosaženo na úrovni Unie.*“

¹⁰ Hranicí, jejíž dosažení je nutné k tomu, aby byl zahájen postup stanovený v čl. 7 odst. 2 protokolu č. 2, je 19 hlasů.

zaměřením na procedurální aspekty, a 11. července 2016, kdy v kontextu širší debaty o sociálním rozměru EU proběhla zásadní diskuse.

3. NÁVRH SMĚRNICE, KTEROU SE MĚNÍ SMĚRNICE O VYSÍLÁNÍ PRACOVNÍKŮ, PŘEDLOŽENÝ KOMISÍ

Komisí předložený návrh směrnice ze dne 8. března, kterou se mění směrnice o vysílání pracovníků z roku 1996, vychází z právního základu vnitřního trhu, a to z čl. 53 odst. 1 a článku 62 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU). Vysílání pracovníků má ze své podstaty přeshraniční povahu. Každé vyslání má účinky v přinejmenším dvou členských státech. Pravidla pro vysílání nevyhnutelně vytvářejí práva a povinnosti mezi osobami v různých členských státech, tj. mezi zaměstnavatelem v členském státě původu a pracovníkem, který dočasně pobývá ve druhém členském státě. Za určitých okolností může být příjemce služby ve druhém členském státě navíc shledán spoluodpovědným.

Vysílání pracovníků má na vnitřním trhu důležitou roli, zejména při přeshraničním poskytování služeb. Komise je odhodlána posilovat vnitřní trh, což mimo jiné znamená, že je třeba usnadnit volný pohyb služeb obecně a volný pohyb služeb podniků vysílajících pracovníky zvláště. To je možné pouze tehdy, stanoví-li legislativní rámec, v jehož rámci se vysílání uskutečňuje, pravidla, která jsou jasná, spravedlivá a vymahatelná.

Návrh Komise zavádí tři hlavní změny směrnice z roku 1996:

- Za prvé, v návrhu se uvádí, že se všechna kogentní ustanovení týkající se odměňování v hostitelském členském státě vztahují na pracovníky vyslané do tohoto členského státu. Ustanovení zákona nebo všeobecně použitelných kolektivních smluv se pro vyslané pracovníky ve všech hospodářských odvětvích stávají kogentními. Pokud členské státy v souladu se svými vnitrostátními pravidly a postupy vyžadují, aby podniky zadávaly subdodávky pouze podnikům, které na pracovníky uplatňují stejné podmínky odměňování, které jsou použitelné na dodavatele, návrh umožňuje členským státům použít taková ustanovení stejně na podniky vysílající pracovníky na jejich území.

- Za druhé návrh stanoví, že podmínky, které mají být uplatněny na zahraniční agentury poskytující pracovníky, musí být stejné jako ty, které se podle článku 5 směrnice 2008/104/ES vztahují na vnitrostátní agentury poskytující pracovníky.

- Za třetí, návrh stanoví, že kdykoli je předpokládána doba vyslání delší než 24 měsíců nebo skutečná doba vyslání přesáhne 24 měsíců, považuje se za zemi obvyklého výkonu práce hostitelský členský stát. Při uplatnění pravidel nařízení Řím I¹¹ se tudíž na pracovní smlouvy těchto vyslaných pracovníků bude vztahovat pracovní právo hostitelského členského státu, pokud smluvní strany nezvolily právo jiné.

Návrh se nezabývá otázkami dotčenými směrnicí o prosazování z roku 2014, která byla zaměřena na zvýšení účinnosti nástrojů pro boj proti obcházení platných pravidel a podvodům souvisejícím s vysíláním pracovníků a postihování takového obcházení a podvodů. Místo toho se zaměřuje na otázky, které se týkají regulačního rámce EU stanoveného původní směrnicí z roku 1996. Proto se návrh cíleného přezkumu směrnice z roku 1996 se směrnicí o prosazování vzájemně doplňují a umocňují svůj účinek.

---

¹¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I), Úř. věst. L 177, 4.7.2008, s. 6.

4. PŘEZKUM SUBSIDIARITY

4.1 Zásada subsidiarity a protokol č. 2

V souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie¹² soudní přezkum dodržení zásady subsidiarity vyžaduje určení, zda unijní normotvůrce na základě podrobných údajů mohl oprávněně dojít k závěru, že cíle sledovaného navrhovaným opatřením lze lépe dosáhnout na úrovni Unie. Soud tak přiznává unijním orgánům jistou volnost při posuzování, zda byla dodržena zásada subsidiarity. Stejně právní určení se vyžaduje při přezkumu legislativních návrhů Komise podle protokolu č. 2.

Ve smyslu článku 6 protokolu č. 2 tudíž vnitrostátní parlamenty musí v odůvodněných stanoviscích uvést, proč soudí, že návrh legislativního aktu není v souladu se zásadou subsidiarity. Nynější přezkum se proto omezuje na určení, zda cíle navržené pozměňující směrnice může být lépe dosaženo na úrovni Unie.

Vzhledem k tomu, že všechny argumenty předložené vnitrostátními parlamenty budou hrát jistou roli v kontextu legislativního procesu, se Komise hodlá jimi zabývat podrobně a samostatně formou dopisů příslušným parlamentům v rámci „politického dialogu“.

4.2 Obavy ohledně subsidiarity, které vyjádřily národní parlamenty

V odůvodněných stanoviscích vnitrostátních parlamentů jsou obsaženy tyto argumenty týkající se subsidiarity:

- stávající pravidla jsou dostatečná a přiměřená (bod 4.2.1),
- Unie nepředstavuje přiměřenou úroveň opatření (bod 4.2.2),
- návrh nepřiznává výslovně členským státům pravomoci, pokud jde o odměnu a pracovní podmínky (bod 4.2.3),
- odůvodnění obsažené v návrhu je – pokud jde o zásadu subsidiarity – příliš stručné (bod 4.2.4).

4.2.1 Stávající pravidla jsou dostatečná a přiměřená

Několik vnitrostátních parlamentů argumentovalo, že pravidla, která jsou nyní platná, jsou přiměřená, přinejmenším ve všech případech, kdy stávající směrnice umožňuje členským státům překročit rámec obecných pravidel (rozšíření působnosti kolektivních smluv mimo odvětví stavebnictví, zaměstnanci agentur práce). Estonský parlament uvedl podobný argument, pokud jde o pracovní podmínky vyslaných pracovníků.

Cílem návrhu je poskytnout rovnější podmínky pro vnitrostátní a zahraniční poskytovatele služeb a zajistit, aby pracovníci vykonávající práci na stejném místě byli chráněni stejnými kogentními ustanoveními bez ohledu na to, zda jsou místními pracovníky nebo vyslanými pracovníky, ve všech hospodářských odvětvích. Členské státy, které mají možnost, ale nikoli povinnost, uplatnit tato ustanovení v jiných odvětvích než stavebnictví, uvedeného cíle nedosahují zcela. Členské státy se skutečně mohou za těchto podmínek rozhodnout tak neučinit, a tudíž neposkytnout rovné podmínky a přiměřenou ochranu vyslaných pracovníků v těchto jiných odvětvích. Povinnost všech členských států uplatnit uvedená ustanovení ve všech hospodářských odvětvích nelze stanovit na vnitrostátní úrovni, nýbrž musí být stanovena na úrovni Unie.

---

¹² Věc C-547/14, *Philip Morris*, EU:C:2016:325, bod 218.

Proto má Komise za to, že cíle návrhu v tomto ohledu může být lépe dosaženo na úrovni Unie.

Totéž platí pro povinnost členských států uplatnit stejné podmínky na zahraniční zaměstnance agentur práce a vnitrostátní zaměstnance agentur práce.

Národní shromáždění Bulharské republiky, český Senát, estonský parlament, maďarské Národní shromáždění, Seimas Litevské republiky, lotyšský Saeima, rumunská Poslanecká sněmovna a Národní rada Slovenské republiky argumentují, že sladění mezd napříč členskými státy by mělo být důsledkem dalšího ekonomického vývoje, nikoli legislativního opatření Unie. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že cílem návrhu není sladit mzdy ve všech členských státech. Návrh pouze zajišťuje, aby se kogentní ustanovení týkající se odměňování v hostitelském členském státě vztahovaly na pracovníky vyslané do tohoto členského státu. Navíc skutečnost, že ekonomický vývoj může postupem času vést ke sblížování ve mzdách, nevylučuje potřebu zajistit – i prozatím – rovné podmínky pro podniky a náležitou ochranu pro vyslané pracovníky.

4.2.2 Přiměřená úroveň opatření

Ve všech odůvodněných stanoviscích s výjimkou stanoviska dánského parlamentu se argumentuje, že cíle opatření by mohlo být lépe dosaženo na úrovni členských států nebo že Komise neprokázala dostatečně, že by jej mělo být dosaženo na úrovni Unie.

Některé vnitrostátní parlamenty předkládající odůvodněné stanovisko tvrdí, že je tomu tak zejména u některých z navržených ustanovení: rozšíření použitelnosti obecně závazných kolektivních smluv mimo odvětví stavebnictví (bulharské Národní shromáždění, česká Poslanecká sněmovna a Senát) a ustanovení o subdodavatelských řetězcích a zaměstnancích agentur práce (polský Sejm a Senát). Maďarské Národní shromáždění soudí, že zavedením pojmu „odměna“ místo stávajícího pojmu „minimální mzda“ návrh neposkytuje žádnou přidanou hodnotu, a to kvůli údajné nejasnosti pojmu odměna.

Jak bylo připomenuto v oddíle 3, k cílům návrhu patří usnadnění správného fungování vnitřního trhu, zejména usnadnění volného pohybu služeb a zajištění rovnějších podmínek pro vnitrostátní a zahraniční poskytovatele služeb, náležitě ochrany vyslaných pracovníků a jasnosti a předvídatelnosti v právním rámci použitelném na vyslané pracovníky. Komise soudí, že tyto cíle jsou vzájemně závislé a že jich lze lépe dosáhnout na úrovni Unie. Kdyby členské státy přijaly opatření ohledně cílených změn obsažených v návrhu legislativního aktu, jednostranně, na úrovni jednotlivých států, jejich opatření by mohla vést k roztržtění vnitřního trhu, pokud jde o volný pohyb služeb.

Unijní normotvůrce již přijetím směrnice z roku 1996 a opět v roce 2014 přijetím směrnice o prosazování rozhodl, že usnadnění volného pohybu služeb a zároveň zajištění rovnějších podmínek pro vnitrostátní a zahraniční poskytovatele služeb a náležitě ochrany vyslaných pracovníků se lépe dosahuje na úrovni Unie. Stanovil regulační rámec pro vysílání pracovníků na úrovni Unie, přičemž přihlédl k přeshraniční povaze, která je vysílání pracovníků vlastní, a k tomu, že kdyby členské státy přijaly opatření jednostranně, na úrovni jednotlivých států, jejich opatření by mohla vést k roztržtění vnitřního trhu, pokud jde o volný pohyb služeb.

Předložením návrhu Komise usnadňuje výkon práv zakotvených v článku 57 SFEU, podle něhož může poskytovatel služby za účelem jejího poskytnutí dočasně provozovat

svou činnost v členském státě, kde je služba poskytována, za stejných podmínek, jaké tento stát ukládá svým vlastním státním příslušníkům.

Samostatnými opatřeními členských států by nebylo možné dosáhnout dalšího významného cíle uvedených opatření: prosadit právní soudržnost na celém vnitřním trhu a jasnost v právním rámci použitelném na vyslané pracovníky, jelikož jim poskytnutá ochrana by se lišila v závislosti na přístupu hostitelského státu. Skutečnost, že právní rámec na úrovni Unie není dostatečně harmonizován, přispívá k nedostatečné informovanosti pracovníků, podniků využívajících vyslané pracovníky a agentur práce o uvedených právech.

Z výše uvedených důvodů zastává Komise názor, že cílů jejího návrhu je možno nejlépe dosáhnout na úrovni Unie.

4.2.3 Návrh nepřiznává výslovně členským státům pravomoci

Pro dánský parlament vyplývá obava ohledně subsidiarity ze skutečnosti, že se návrh na rozdíl od směrnice 96/71/ES nezmiňuje výslovně o pravomoci členských států, pokud jde o vymezení mzdy a pracovních podmínek.

Avšak návrh Komise plně a jednoznačně respektuje pravomoc členských států stanovit odměnu a další pracovní podmínky v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy a postupy. Ve 12. bodě odůvodnění se potvrzuje, že „*pravidla pro odměňování určují členské státy v souladu se svými právními předpisy a postupy*“. Navíc navržené znění, které má změnit čl. 3 odst. 1 první pododstavec, objasňuje, že na vyslané pracovníky se mají uplatnit pracovní podmínky, které jsou v členském státě, kde se práce vykonává, stanoveny právními předpisy nebo všeobecně použitelnými kolektivními smlouvami. Navržená změna vymezuje odměnu jako „*veškeré povinné složky odměny stanovené vnitrostátními právními či správními předpisy, kolektivními smlouvami nebo rozhodčími nálezy, které byly prohlášeny za všeobecně použitelné, a/nebo neexistuje-li systém, který by prohlásil kolektivní smlouvy či rozhodčí nálezy za všeobecně použitelné, jinými kolektivními smlouvami nebo rozhodčími nálezy ve smyslu odstavce 8 druhého pododstavce, v členském státě, na jehož území je pracovník vyslán*“.

Návrh tudíž na úrovni EU odměnu neupravuje ani odměnu nebo složky odměny nevymezuje. Návrh pouze stanoví, že kogentní ustanovení členských států týkající se odměňování by měla být uplatňována nediskriminačním způsobem na místní a zahraniční poskytovatele služeb a na místní a vyslané pracovníky.

Dánský parlament rovněž argumentuje, že návrh zpochybňuje pravomoc členských států určovat podmínky, které se vztahují na zaměstnance agentur práce. Dánský parlament nemá námitky proti možnosti, aby Unie přijímala opatření v této věci, nebo skutečnosti, že možnost, kterou v současnosti poskytuje směrnice z roku 1996, se v návrhu stala povinností. Podle dánského parlamentu by pravomoc členských států mohl oslabit přístup spočívající ve výslovném odkazu na článek 5 směrnice 2008/104/ES.

V zájmu usnadnění přeshraničního poskytování služeb agenturami práce a zároveň zajištění rovných podmínek a náležité ochrany zaměstnanců agentur práce je vhodné stanovit, že zahraniční zaměstnanci agentur práce mají stejná práva, jaká podle směrnice 2008/104/ES mají vnitrostátní zaměstnanci agentur práce. Touto zásadou není dotčena pravomoc jednotlivých členských států určit uvedená práva.

4.2.4 Nedostatečné odůvodnění

Několik vnitrostátních parlamentů argumentuje, že Komise nesplnila požadavek článku 5 protokolu č. 2 připojeného ke Smlouvě¹³, který stanoví, že návrhy legislativních aktů se odůvodňují s ohledem na zásady subsidiarity a proporcionality, a to vzhledem k tomu, že odůvodnění v důvodové zprávě návrhu je příliš stručné.

Tento argument předkládají bulharské Národní shromáždění, česká Poslanecká sněmovna, český Senát, chorvatský parlament, maďarské Národní shromáždění, lotyšský Saeima, polský Sejm, rumunský Senát a Národní rada Slovenské republiky.

Podle judikatury Soudního dvora¹⁴ povinnost na základě článku 296 druhého pododstavce SFEU podat odůvodnění právních aktů vyžaduje, aby dotčená opatření uváděla důvody, které vedly daný orgán k přijetí těchto opatření, aby tak soud mohl vykonávat svoji pravomoc přezkumu a aby se členské státy a dotčení občané mohli seznámit s podmínkami, podle nichž orgány Unie uplatnily Smlouvu. V témže rozsudku soud přijal nepřímé a poměrně krátké odůvodnění jako dostatečné k odůvodnění souladu se zásadou subsidiarity. V novějším rozsudku soud objasnil, že splnění povinnosti podat odůvodnění, pokud jde o dodržení zásady subsidiarity, musí být posuzováno nejen s ohledem na znění napadeného aktu, ale rovněž s ohledem na jeho kontext a okolnosti konkrétního případu¹⁵. Soud zejména posuzuje, zda návrh Komise a její posouzení dopadů obsahují dostatek informací prokazujících jasně a jednoznačně výhody přijetí opatření na úrovni Unie, nikoli na úrovni členských států¹⁶.

V projednávaném případě důvodová zpráva ohledně subsidiarity uvádí: „Změnu stávající směrnice lze provést pouze přijetím nové směrnice.“ Toto prohlášení je sice stručné, doplňují je ale body odůvodnění návrhu směrnice a zpráva o posouzení dopadů, která je průvodním dokumentem návrhu.

Body odůvodnění návrhu směrnice objasňují, že opatření na úrovni Unie je nutné ke zlepšení regulačního rámce Unie, pokud jde o některé aspekty vysílání pracovníků.

Jak již bylo uvedeno, 12. bod odůvodnění vysvětluje, že i nadále „pravidla pro odměňování určují členské státy v souladu se svými právními předpisy a postupy“.

Navíc je ve zprávě o posouzení dopadů, která je průvodním dokumentem návrhu, obsaženo podobnější posouzení, zda návrh dodržuje zásadu subsidiarity a zásadu proporcionality¹⁷.

---

¹³ Článek 5 protokolu č. 2 stanoví, že „návrhy legislativních aktů se odůvodňují s ohledem na zásady subsidiarity a proporcionality. Každý návrh legislativního aktu by měl obsahovat zevrubnou informaci umožňující posoudit soulad se zásadami subsidiarity a proporcionality. Tato informace by měla obsahovat zhodnocení finančního dopadu návrhu, a jde-li o směrnici, zhodnocení důsledků pro předpisy, jež mají být členskými státy přijaty, případně včetně důsledků pro regionální předpisy.“

¹⁴ Věc C-233/94, *Německo v. Parlament a Rada*, EU:C:1997:231, bod 25.

¹⁵ Věc C-547/14, *Philip Morris*, EU:C:2016:325, bod 225. Viz také rozsudek *Estonsko v. Parlament a Rada*, C-508/13, EU:C:2015:403, bod 61.

¹⁶ Věc C-547/14, *Philip Morris*, EU:C:2016:325, bod 226.

¹⁷ V bodě 2.6 zmíněné zprávy se uvádí: „Regulační rámec pro vysílání pracovníků mezi členskými státy lze stanovit pouze na úrovni EU. Cíli jsou usnadnit přeshraniční poskytování služeb na základě vysílání pracovníků zlepšením jasnosti a transparentnosti použitelných ustanovení o trhu práce v hostitelském členském státě (hostitelských členských státech) na vyslané pracovníky; zajistit rovné

Komise zastává názor, že uvedené informace postačují k tomu, aby unijní normotvůrce a vnitrostátní parlamenty určili, zda je návrh daného legislativního aktu v souladu se zásadou subsidiarity.

5. ZÁVĚR

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěla Komise k závěru, že její návrh ze dne 8. března 2016 na cílený přezkum směrnice 96/71/ES o vysílání pracovníků je v souladu se zásadou subsidiarity zakotvenou v čl. 5 odst. 3 SEU a stažení nebo změna uvedeného návrhu nejsou zapotřebí. Komise proto návrh zachovává.

Komise bude pokračovat v politickém dialogu se všemi vnitrostátními parlamenty, pokud jde o argumenty, které jdou nad rámec dodržení zásady subsidiarity, a je v zájmu přijetí navržené směrnice připravena vést diskuse o těchto záležitostech s Evropským parlamentem a Radou.

---

podmínky v hospodářské soutěži v poskytování služeb pro vysílající podniky a místní podniky v hostitelském členském státě a zároveň zajistit, aby vyslaní pracovníci měli náležitou úroveň ochrany při práci v hostitelském členském státě. Opatření EU v podobě směrnice je oprávněné v zájmu podpory přeshraničního volného pohybu služeb na základě článku 56 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU). Směrnice v současnosti zajišťuje jednotný regulační rámec v celé EU, přičemž stanoví základní ochranná ustanovení hostitelského členského státu, která musí být uplatněna na vyslané pracovníky bez ohledu na jejich obsah. Proto, při úplném dodržení zásady subsidiarity, jsou členské státy a sociální partneři na přiměřené úrovni i nadále odpovědní za stanovení svých pracovněprávních předpisů, uspořádání systémů pro stanovování mezd a určení výše odměny a jejich složek, a to v souladu s vnitrostátními právními předpisy a postupy. Zamýšlená iniciativa tento přístup nemění. Dodržuje tudíž zásadu subsidiarity a proporcionality a nezasahuje do pravomoci vnitrostátních orgánů a sociálních partnerů.“